U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **I. K. N. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. OAM-1035/ZA-ZA11-P05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 1. 2019, čj. 29 Az 55/2017-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Dne 6. 12. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Narodila se v Palestině v roce X. V jejích třech letech s rodinou z Palestiny odešli a žili v uprchlických táborech v Sýrii. V 17 letech se provdala. Manžel byl Jordánec, proto získala jordánský pas. Celý život však žili s manželem v Sýrii, kde také její manžel v roce 2014 zemřel. Od té doby žila v Sýrii sama. Má syna, ten však žije s rodinou již 10 let v Kuvajtu. Žalobkyně si tam zkoušela zařídit povolení k pobytu, ale neúspěšně. V Sýrii nemůže zůstat, protože je tam válka a není tam bezpečno. Do ČR se rozhodla vycestovat na pozvání synovce, který tu žije s manželkou. Žalobkyně se v průběhu správního řízení prokázala doklady totožnosti Jordánska. Dále předložila doklady o dočasném povolení k pobytu v Sýrii. Správní orgán dospěl k závěru, že předložené doklady neprokazují státní příslušnost Sýrie. Žalobkyně je podle něj prokazatelně jordánskou státní příslušnicí. Žalobkyně k tomu uvedla, že v Jordánsku nikdy nebydlela, nemá tam vytvořené žádné zázemí. Žije tam pouze její sestra, za kterou jezdila jen na návštěvu. Jordánský pas má žalobkyně pouze díky tomu, že její manžel byl Jordánec. Má za to, že je Palestinka žijící v Sýrii.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. V rozhodnutí se postupně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení

mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a dospěl k závěru, že tam uvedené zákonné důvody žalobkyně nesplňuje.

[3] Krajský soud se s žalovaným ztotožnil pouze částečně. Výrokem prvním žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14b zákona o azylu zamítl. Výrokem druhým však rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14 a § 14a zákona o azylu zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle krajského soudu se žalovaný nezabýval dostatečně otázkou možného bezpečného návratu žalobkyně do Jordánska. Poukázal na zprávy o zemi původu založené ve správním spisu, podle kterých hrozí nebezpečí, že Palestincům s jordánským občanstvím, kteří se navrací do Jordánska, bude bez dalšího jordánské státní občanství odňato. Žalovaný se měl těmito skutečnostmi zabývat a vyhodnotit, zda se v důsledku toho žalobkyně po návratu neocitne v ponižujícím či nedůstojném postavení.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Namítá, že žalobkyně neuvedla během správního řízení žádné přesvědčivé skutečnosti, na základě kterých by se nemohla v Jordánsku usadit. Důvody, pro které krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, jsou značně spekulativní a neodrážejí zjištěný skutkový stav. Soud zavázal stěžovatele povinnostmi, které nemají oporu v zákoně. Nedostatek důvodů skutkových i právních způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Kasační stížnost prý naplňuje kritéria přijatelnosti, jelikož krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval judikaturu (rozsudek ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006, č. 1143/2007 Sb. NSS; dále srov. např. rozsudky ze dne 21. 5. 2018, čj. 7 Azs 74/2018-48, či ze dne 8. 3. 2018, čj. 9 Azs 435/2017-22).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Rozhodnutí krajského soudu je řádně odůvodněno, je srozumitelné, je opřeno o relevantní důvody a je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[8] Pokud jde o námitku nesprávného vyhodnocení zjištěného skutkového stavu věci, NSS opakovaně konstatuje, že správní orgány stíhá povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Stěžovatel musí brát v úvahu i situaci v

pokračování

zemi původu, musí se věcí podrobně zabývat, neopomíjet souvislosti mezi tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu a negativními informacemi o jeho vlasti. V rozsudku ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, NSS vyslovil, že „[s]*tát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby*." NSS neshledal, že by se krajský soud v tomto ohledu dopustil při přezkumu správního rozhodnutí zásadního pochybení.

[9] NSS je přesvědčen, že v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. Proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu